

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישִׁי פְּרָשַׁת בְּשַׁלַּח י"ג שְׁבַט, ה'תשפ"ד

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁלִישִׁי עִם רִשׁוֹנֵי

פְּרָעָה סוּף סוּף שְׁלַח אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, אָבֵל בְּרַגַע שֶׁהָ הַקָּשָׁה אֶת לְבוֹ שׁוֹב, הוּא הַתְּחַרְט וְהַחֲלֵ לְרַדְף אַחֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל פָּחְדוּ כִּי רָאוּ שֶׁפְּרָעָה וְחִילוּ רוֹדְפִים אַחֲרֵיהֶם. מִשֶּׁהָ הַחֲלָ גַם הוּא לְהַתְפַּלֵּל לָהּ. אָבֵל ה' אָמַר: "עֲבָשׁוּ לֹא זְמַן לְבָבוֹת לָהּ, עֲבָשׁוּ הַזְמַן לַעֲשׂוֹת מִשְׁהוּ! אֲנִי אֶטְפֵּל בְּמִצְרַיִם, אָבֵל לָךְ יֵשׁ תִּפְקִיד, לֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל "וַיִּסְעוּ" לְהַמְשִׁיךְ לְלַכְתָּ! הָרַם אֶת הַמָּטָה שֶׁלְךָ וַיָּם סוּף יִבְקַע לְשָׁנִים, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יֻכְלוּ לַעֲבוֹר דְּרָכּוֹ בִּיבֻשָׁה, הַמִּצְרַיִם יְבוֹאוּ אַחֲרֵיהֶם וַיִּטְבְּעוּ בַיָּם! אִזְ הֵם יִרְאוּ שְׁאֲנֵי ה'".

כַּעַת הָיוּ הַמִּצְרַיִם אֲפֵלוּ יוֹתֵר קְרוֹבִים, הַמְּלֶאכֶה שֶׁה' שְׁלַח שֶׁבְדָרְךָ כָּלֵל הַלֶּךְ לַפְּנִיָּה, נַעֲמַד עֲבָשׁוּ מֵאַחֲרֵיהֶם, כְּדִי לְשַׁמּוֹר שְׁמִצְרַיִם לֹא יִצִּיקוּ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל. בְּלִילָהּ בְּמִקּוֹם לְהַעֲלֵם, הָעֵנָן גַּם הוּא הַלֶּךְ וְנַעֲמַד מֵאַחֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל. הָעֵנָן הַחֲשִׁיךְ לְמִצְרַיִם וְהֵם לֹא יֻכְלוּ לְרַאוֹת אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל. הַמִּצְרַיִם הַמְּשִׁיכוּ לְנִסּוֹת לִירוֹת חֲצִים, אָבֵל הָעֵנָן לְכַד אוֹתָם כִּף שְׁאֵף אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא נִפְגַּע.

מִשֶּׁהָ הָרִים אֶת יְדוֹ מֵעַל יָם סוּף, וְה' עָשָׂה שְׁרוּחַ חֲזָקָה תִּנְשֵׁב כָּל הַלַּיְלָה, וַיָּם סוּף נִבְקַע לְשָׁנִים, וְכִף גַּם כָּל הַמַּיִם שֶׁבְּכָל הָעוֹלָם, כְּדִי שֶׁכֹּלֵם יִדְעוּ עַל הַנִּסִּי!

יָם סוּף נִחְצָה לִ2 שְׁבִילִים. שְׁבִיל אֶחָד לְכָל שְׁבַט. הַיְהוּדִים, הַחֲלֵ מִשְׁבַּט בְּנִימִין עָבְרוּ דְרָכּוֹ עַל אֲדָמָה יִבְשָׁה.

בְּרַגַע שֶׁהָעֵנָן נִכְנַס אַחֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְתוֹךְ יָם סוּף, הַמִּצְרַיִם לֹא יֻכְלוּ לְרַאוֹת עוֹד. הֵם רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם הַיָּשָׁר לְתוֹךְ יָם סוּף! ה' שְׁלַח אֶת עַמּוּד הָעֵנָן וְאֶת עַמּוּד הָאֵשׁ כְּדִי לְהַעֲנִישׁ אֶת מִצְרַיִם. עַמּוּד הָעֵנָן הִפְךָ אֶת הָאֲדָמָה לְבוֹץ, וְעַמּוּד הָאֵשׁ הִרְתִּיחַ אֶת הַבוֹץ. הַפְּרִסוֹת (נְעֻלִים) שֶׁל הַסּוּסִים נָפְלוּ מֵעֲלֵיהֶם, וְהַגְּלָגְלִים שֶׁל הַמְּרַכְבּוֹת נִתְקַעוּ וְנָפְלוּ, הַמִּצְרַיִם נִסְחָבוּ דְרָךְ הַבוֹץ הָרוֹתַח וְקִבְּלוּ מִכּוֹת מִכָּל עֵבֶר. הַמִּצְרַיִם הִבִּינוּ, שֶׁה' נִלְחַם עִבּוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל!

כְּשֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָלוּ מֵיָם סוּף, הֵם רָאוּ כָּל כִּף הַרְבֵּה אֱלֻקוֹת- אֲפֵלוּ הָאֲנָשִׁים הַפְּשׁוּטִים בְּיוֹתֵר, רָאוּ יוֹתֵר אֱלֻקוֹת מֵאֲשֶׁר הַנְּבִיאִים הַגְּדוֹלִים בְּיוֹתֵר!

תְּהִלִּים / יוֹם י"ג לְחֹדֶשׁ פְּרָקִים ס"ט- ע"א

בְּסוּף פְּרָק ס"ט נֶאֱמַר: "כִּי אֱלֻקִים יוֹשִׁיעַ צִיּוֹן" - ה' יִצִּיל אֶת יְרוּשָׁלַיִם.

המדרש מספר ספור אודות פסוק הזה:

פעם היה מלך שהיו לו כבשים ולהם רועה צאן. יום אחד, המלך כעס ושלח את הכבשים לדרך. הוא הסיר את הגדר ופיטר את רועה הצאן. מאחר יותר, החליט המלך להחזיר חזרה את הכבשים. לכן הוא בנה מחדש את הדי, אבל לא קרא לרועה הצאן. הרועה בא אל המלך ואמר: בניית מחדש את הדי, החזרת את הצאן, אבל מה אתי?"

דוד המלך אמר שהוא כמו הרועה שדואג ליהודים שנמצאים בגלות. הוא כל כך עסוק בעזרה ליהודים, וגם דואג לודא שה' יחזיר אותם, שאין לו זמן לטפל בעצמו.

לכן הפרק הבא מתחיל במלים "למנצח לדוד להזכיר" – דוד המלך מבקש מה' לזכר גם אותו וה' נתן לו ברכה מיחדת שתהיה לו הצלחה מיחדת בצרכים שלו.

דבר זה נכון גם לגבי כל אחד שדואג ליהודי אחר, כמו אמהות, אבות, שלוחים - ה' נותן להם כח מיחד כדי שתהיה להם הצלחה ושהיה להם את כל מה שהם צריכים לעבודת ה' שלהם.

תניא / לקוטי אמרים פרק כ' (י"ג שבט שנה מעוברת)

העולם לא יכול אף פעם לשנות את ה' "בדבר ה' שמים נעשו" ה' בורא מחדש את העולם במלים שלו. אפילו לגבינו מלה נחשבת לשום דבר ביחס לכח הדבור, שלא נדבר על כח המחשבה. וכמוכן, אדם יכול לחוש דברים ולדעת דברים הרבה יותר ממה שהוא יכול לחשב (לדגמה, אנו אוהבים את הורינו, אבל יקח הרבה מאוד זמן לחשב איך אנו אוהבים ולמה). זו הסבה שעשור כוחות הנפש שהם הכחות בהם אנו חשים ויודעים (שכל ומדות) גורמים לכח המחשבה (וכמוכן לכח הדבור שלא נדבר על מלים בודדות) להראות כמו שום דבר.

לכן בשהתורה אומרת שה' "דבר" אנו מתכוונים לומר שאסור לנו לחשב שהמלים שה' אומר כדי לתת לעולם חיות יכולות לשנות את ה'.

לנו, זה יכול להראות כאילו שהעולם גדול מאוד, אבל זה לא כך לגבי ה'. לגבי ה' העולם לא נחשב כמו שלגבינו מלה אחת לא נחשבת לעמת כל מה שאנו יכולים להרגיש ולדעת.

היום יום / י"ג שבט

היום הוא היארצייט של הרבנית שטערנא שרה, אמא של האדמו"ר הרי"צ.

בשנה שבה נכתב היום יום" זה היה היארצייט הראשון שלה. לכן, אם תסתכלו בספר, תראו שהיום הרבי כותב את ההלכות בנוגע ליארצייט הראשון.

~

בשהרבי המהר"ש היה ילד קטן, הוא ידע את כל הנ"ך בעל פה. הצמח צדק היה בוחן אותו לפעמים, והרבי מהר"ש היה שואל אותו שאלות על הדברים שלמד.

פעם, בשהיה בן 7, הרבי המהר"ש, שאל את הצמח צדק, על פסוק מסויים שבו כתוב שה' עשה את האדם "ישר". המהר"ש הסביר שהכונה היא לאנשים, שההליכה שלהם היא בעמידה.

הצמח צדק הסביר שה' ברא את בני האדם עם יכלת עמידה על שתי הרגלים, וזה חסד גדול מה'. מדוע זה בזה חסד גדול? בגלל שלחיה יש 4 רגלים על הקרקע, ולכן היא לא רואה את השמים.

אבל בן אדם, שעומד, יכול לראות את השמים!

מפני מה הצמח צדק ספר לו את זה?

הרבי הרי"ץ מסביר במכתב שהפסוק אומר שהאדם נולד כמו חית טרף. לחיות זה לא אכפת להתנהג בדרך שבה ה' רוצה. הן עושות "מה שבא להן".

אבל בשההורים והמורים מראים לו כיצד להתנהג, האדם מתחיל לחיות כמו יהודי וכן אדם. ה"צמח צדק", בעצם אמר לו שהוא צריך לדעת שעלינו לזכר שאנחנו יכולים להיות כמו אדם – "לעמוד על שתי רגלים", אנחנו לא רק צריכים להסתכל למטה על גשמיית ולחשב על מה שאנחנו רוצים או צריכים. להפך, יש לנו אפשרות להסתכל לשמים ולחשב על מה שה' רוצה!

ספר המצות / מצות עשה רמ"ה

המצוה היומית, **מצות עשה רמ"ה**, היא אותה מצוה כמו בימים האחרונים (בשלומודים הלכות רבות על מצוה ברמב"ם, ממשיכים לחזור את המצוה בספר המצוות מספר פעמים). בפסוקים, קונים או מוכרים יש להקפיד ולעשות זאת על פי הלכות התורה.

רמב"ם / הלכות זכיה ומתנה פרקים י', י"א, י"ב

היום לומדים עוד על מתנה מאדם שחולה מאוד (שכיב מרע).

פרק י' - מסביר מה לעשות כששכיב מרע אומר שפסוק שיד לאדם אחר, או מישהו אחר אומר שהוא חייב לו.

פרק י"א - הרמב"ם אומר מה עושים כאשר מלותיו של השכיב מרע אינן ברורות. למשל הוא אמר "תנו כסף זה לטוביה". מה עושים במצב שבאים שני אנשים ששמים טוביה ומבקשים את הכסף? (אם אחד מהם תלמיד חכם, אומרים שככל הנראה השכיב מרע התכוון אליו. אם אחד מהם הוא חברו אומרים שככל הנראה הכונה אליו).

בפרק י"ב - לומדים עד כמה יש להזהר ולהקשיב למלותיו של החולה ולעשות בדיוק את מה שהוא מבקש.

זרכי החסידות / כאשר צריך להלחם

בפרשת השבוע, פרשת בשלח, לומדים על שנים שנסו להזיק לבני ישראל. בתחלת הפרשה יש את פרעה ובסיום עמלק שנסה לתקוף את בני ישראל.

כאשר מצרים רדפו אחריהם, משה אמר לבני ישראל "ה' ילחם לכם ואתם תחרשון", בני ישראל לא היו צריכים לעשות כלום.

אבל בנוגע לעמלק, בני ישראל יצאו להלחם בעצמם. מדוע? מפני מה ההבדל?

פרעה רצה שבני ישראל יחזרו למצרים להיות עבדים. הוא רצה להזיק לבני ישראל בגשמיות. כאשר מדבר בגשמיות, ה' ילחם לכם.

אבל מטרתו העקרית של עמלק הייתה לגרום לבני ישראל לעבור עברות ולהזיק להם ברוחניות. עמלק לא רצו שבני ישראל יקבלו את התורה. וכאשר מדבר בהגנה על הרוחניות, צריך לצאת בעצמנו להלחם. את הכח הזה מקבלים ממשה רבנו שהנהיג אז את המלחמה, אולם המאמץ צריך להיות שלנו.

(לקוטי שיחות חלק א', פרשת בשלח)

תפלה / רצה - ותחזינה (חלק ב')

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

במאמר "ואתה תצוה" הרבי מסביר מדוע חשוב לומר את ברכת "רצה" בתפלת שמונה עשרה. למרות שאנו בגלות, יש ברוך ה' הרבה יהודים שלא סובלים מאד. יהודי יכול להרגיש שיש לו את מרבית צרכיו בגשמיות- יש לו בית, רכב, די כסף כדי לרכוש את צרכיו, בריאות יחסית טובה וגם נחת. הוא יכול להרגיש בשמחה מהרוחניות שלו, הוא יכול לכוון בתפלתו פעמים רבות, ועושה כמיטב יכולתו לקיים הכל כפי שמופיע בשלחן ערוך.

אולם עמוק בתוך כל יהודי יש את עצם הנשמה. חלק זה של היהודי הוא פגוע ומרגיש כתוש על כך שאין גלוי אלקות (יכלת לראות את ה'), כפי שהיה בזמן בית המקדש.

הדבר מפריע ליהודי כל כך, שבכל פעם שהוא עומד לפני ה' בתפלת שמונה עשרה הוא מבקש "ותחזינה עינינו" שנוכל לראות את ה' שוב בבית המקדש.

לפחות שלוש פעמים מדי יום מבקשים מה' שיהיה גלוי אלקות. איך מקבלים את הכח לרצון העז הזה?

ממש רבנו, ומשה שבכל דור, הרבי. זהו משה רבנו שבכל דור שמחבר את העצם של נשמת היהודי עם ה', שנותן לנו לחוש עד כמה הגלות כואבת וכמה רוצים שמשיח יבא. באשר מבקשים מה' את הגאולה בעצם הנשמה, בטוח שבזכות זאת יגיע לנו המשיח.

גאולה ומשיח / רמב"ם

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרת מרים צימעל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

תקנת הרבי בלמוד הרמב"ם וספר המצוות, היא דרך מאד מיחדת כדי להתכונן למשיח! למה?

כשמתכוננים לחגיגת יום הולדת, דואגים לדעת את כל הפללים של המשחקים שאותם אנו נשחק, איזו החלטה נחליט, ולהחליט ביצד לערוך את השלחן ומי יאמר פסוקים.

הרמב"ם כותב בהלכות שלו על משיח, שבזמן המשיח אנחנו עומדים להיות יכולים לקיים את כל המצוות בדיוק כמו שהיה בזמן שבית המקדש היה קיים, ובדיוק בדרך שבה ה' רוצה!

מהי הדרך הכי טובה להתכונן לכך? אנחנו יכולים ללמד ולדעת על כל המצוות וההלכות כדי שנדע מה ה' רוצה. יש רק ספר אחד שמלמד אותנו כל מה שצריך לדעת (כולל ההלכות על בית המקדש והקרבת הקרבנות), הרמב"ם!

האם יש דרך טובה יותר להתכונן למשיח? הבה נוודא שאנחנו לומדים רמב"ם מדי יום!